

דברי הכפר

מילים: לאה נאור

סוף זה תמיד התחלה של משהו אחר.

- טוב יותר?
- רע יותר?
- לא יודעת מה יותר.
- משהו אחר.

כשהדרך נגמרת מתחיל איזה שביל,
כשהלילה נגמר אז הבוקר מתחיל,
כשנגמרת שעה, עוד שעה מגיעה,
רק בסוף הידיעה מתחילה השגיאה.
סוף זה תמיד התחלה של משהו אחר.
יש תמיד יום מחר לכל יום שעובר,
כל חלום משומש מחליפים באחר.
כשנגמרת שנה, עוד שנה מתחילה,
כל תשובה מתחילה רק בסוף שאלה.
כי סוף זה תמיד התחלה של משהו אחר.....

גיליון מס. 2252 ט' באייר תשע"א * 13 במאי 2011

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בצער אנו מודיעים
על פטירתה של חברתנו**

אילנה רוז

ז"ל

ומשתתפים בצערם של לני, יניתה

וכל בני המשפחה

שלא תדעו עוד צער

אילנה

מותך בא לנו לפתע.

כרעם ביום בהיר ניחתה עלינו ההודעה, שחלית בדלקת ראות קשה ואת מאושפזת במצב קשה וללא הכרה בבית החולים. היו רגעים שחששנו לחייך, אך לאחר כמה ימים התאוששת, חזרת להכרתך ואף שוחררת מבית החולים, ואנו קיוונו שהנה את מתגברת ומתאוששת. למרות שהרופאים הזהירו אותנו שתאלצי להיות מחוברת לחמצן מעתה ואילך, קיוונו שהם יתבדו ואת תוכלי לחזור לחייך הפעילים כפי שהיית.

יום רדף יום, היו לך ימים טובים יותר וטובים פחות, אך אנו המשכנו לקוות. הגעת לבית יונתן וזכית שם לטיפול מסור, ואז בליל שבת מצאה אותך האחות שוכבת במיטתך ללא רוח חיים. בשנתך עזבת אותנו, ואני מקווה שלא סבלת ברגעיך האחרונים ומתת מיתת נשיקה.

בילדותנו קנאתי בך. היית ילדה יפה – בלונדינית עם עיניים כחולות כפרחי זיכרני. צחקנית ושובבה. רצה ומשתובבת ועושה מה בראש שלה. אך משך השנים עם התבגרותך משהו בנפשך נשבר וכוחך לא עמד לך להתמודד עם החיים הבוגרים.

מותה של אמא, אליה היית קשורה בכל נימי נפשך לאהבה ולקושי, רק הוסיף על קשיי ההתמודדות שלך.

בקיבוץ ניסו עד כמה שיכלו לבנות לך רשת תמיכה בעבודה ובקשרים חברתיים, ואנשים התגייסו ברצון ובנכונות לעזור ולתמוך. גם בשנים בהם חיית בהוסטל בצפת המשיכו ללוות אותך ולדאוג לשלומך. במיוחד אני רוצה לציין את ג'ויס אב כמקשרת המסורה שלך, ולאה אבלין ותמר – בנות כיתתך, ועל כך אני מודה לכן מאד.

והנה כשחשבנו שאת מצליחה ומשתקמת, שוב הכל קרס ולא היו בך הכוחות להמשיך. כאן נמצאה לך הישועה בדמות ההוסטל של עמותת "אנוש" בצפת. שם חיית את שנותייך האחרונות מוקפת בתמיכה, עזרה, הקשבה ואהבה. שם למדת לתפקד ולהתמודד. יצאת לעבוד, ניהלת חשבון בנק, הלכת לקופת חולים, יצאת לקניות. למדת לבשל לכבס ולנקות עם כולם. לקחת על עצמך יותר ויותר אחריות במסגרת ההוסטל. שם גם למדו להעריך ולהשתמש בכשרון הכתיבה שלך, ובכל הזדמנות של מסיבות ומפגשים בקשו ממך לכתוב משהו שמייצג את ההוסטל, ועשית זאת באהבה ובכשרון. יצאת איתם לנופשים ולטיולים ואני חשתי שהנה הגעת אל המנוחה והנחלה. אלו היו שנותייך המאושרות והמלאות בתוכן. בכל נפילה הושטה לך יד תומכת שהרימה אותך

והחזירה אותך למסלול. וכאן אני רוצה להודות לצוות ההוסטל ובראשם יהודית –אם הבית- הנצחית והמסורה, ולדיירים שהיו לך חברים ודאגו לשלומך.

השנה השתתפת בחוג לכתיבה יוצרת והתבקשת לכתוב את זיכרונות ילדותך. סיפרת שהתהליך היה לך קשה מאד ועורר בך אי שקט נפשי. בתקופה האחרונה שוב היית נתונה לסערת רגשות וקשיי התמודדות, וכשחלית חשבנו שאולי זו תגובה פיזית לקשיים הנפשיים. לא הבנו או לא רצינו להבין עד כמה מצבך הפיזי היה כנראה קשה. ולכן מותר בא לנו לפתע.

נוחי בשלום על משכבך, תבוא מנוחה וארוכה לנפשך הסוערת.

באהבה אחותך יניתה

בני כיתתה 'כיתת אייל' כותבים לאילנה:

אילנה רוז

כשמסתכלים על התמונות המשותפות שצולמו על מדרגות כיתת איל בכיתות ג, ד, ה, רואים בין הילדים גם את אילנה – נראית ילדה חייכנית מתוקה ושמנמנמת. בתמונות האלה, המבוימות, כל הילדים מחייכים ונראים שמחים. אילנה זכורה לי תמיד בתוך המסגרת, שקטה, חששנית, פסיבית. תלמידה מבין הטובים. קראה הרבה. לא ספורטאית במיוחד. אבל השתתפה בכל דבר.

יש לי שני צילומים נחמדים עם אילנה מפורים – פעם התחפשנו יחד לפיות ופעם התחפשנו לשתי ילדות בית ספר אנגליות. בצילומים אנחנו צוחקות. בקרנו אז הרבה זו את זו, גם האמהות היו מעורבות בהכנת התחפושת המצחיקה. היה שמח!

כל עוד שהיינו במסגרת של הלינה המשותפת והכיתה - השונות והבדידות שלה לא התבלטו אבל כשעברנו לבית הספר האזורי ונכנסנו לגיל הנעורים ויותר מאוחר בצבא- היה ברור שהיא לבד, בודדה. אמנם תמיד הגיעה כשהוזמנה, לארועי כיתה ולמפגשים. ישבה בצד, מכוונת. ענתה כשפנו אליה בחיוך ביישני. הייתה הסמן של המקום הנזקק, המפחיד שאף אחד מאיתנו לא רצה להיות בו ואולי כל אחד מאיתנו חש אותו בתוכו ונאבק בו. היה חשש קמעי שאם נתקרב, נגע, נתיידד- נשאב אף אנחנו למקום הזה. אז נשמרנו. כל כך כעסתי עליה לא פעם. למה היא כזו? ולמה זה מחייב אותי /אותנו?

כשהיינו בגיל הנעורים הביאו לקבוצ מומחה לסייף על כל הציוד. כולנו למדנו סייף: קצת עמידת מוצא – אונגרד! קצת טושה! ופרשנו – אבל אילנה המשיכה בזה עוד זמן רב אחרי כולם ואף השתתפה בתחרויות ארציות ורכשה מיומנות ומומחיות בתחום ואף מדליות. זה העלה את הבטחון ושמחת החיים שלה ונתן פתח עצום לתקווה שהנה היא בוקעת מהגולם הזה, שהיא עטופה בו.

אני לא יודעת מה קרה בהמשך ולמה היא פרשה.

הלינה המשפחתית אפשרה יותר נתק. כשחזרנו לחדרי הנעורים בבתי הקבוצ המאוחד שובצתי בחדר עם דוידה חברתי הטובה ואילנה – גלגל שלישי שקט וסגור. היא קראה הרבה, דברה מעט. שטפה את החדר בתורה. על כל פניה לשיחה או על כל הזמנה הגיבה ברצון, בהשתוקקות. הסתדרנו. חברות לא היינו. אבל היא המשיכה לזרום איתנו בתוך המסגרת. גם כשהגיע הגרעין הישראלי והגיע הזמן של רוב הבנות בכיתה לרכוש נסיון רומנטי ראשון היה לה גם משהו, לא מוצלח, אולי עם סוג של שברון לב, אבל לרובנו זה היה ככה...

אחרי סיום התיכון היו עדיין מסגרות – שנת שירות וצבא. כבר לא גרתי איתה אבל אני משערת שהמשיכה באותה שיטת השרדות - סגורה בעצמה, שקטה, עושה מה שנדרש. ביישנית.

אחר כך חזרה לקבוצ, המסגרות כבר לא היו ברורות. היה צריך לבחור. לא יכלה לבחור. המשיכה לנוע בענווה, בשקט. מנסה לא להטריד, לא להראות.

מכאן להבנתי, לאט ובמשך השנים התפקוד שלה הלך וירד.

לפני כ- 10 שנים במפגש כיתה שנערך לכבוד חג ה- 50 או ה- 55 למשק אילנה סיפרה לנו בשמחה שהנה, גילו סוף סוף מה יש לה, יש לזה אבחנה רפואית, והיא אף גרה, מועסקת ומטופלת במקום שבו יש עוד אנשים כמוה והיא מאושרת. הייתה זו הקלה – שכן כל השנים ניקרה מחשבה שיכולנו, יכולתי אני במיוחד, שהייתי סוג של חברה שלה, לעשות עבורה יותר.

כשבאתי לבקר אותה בבית יונתן בפסח האחרון, כשהתאוששה מדלקת הריאות הקשה, אמרה לי שהיא רוצה להחלים כדי לחזור חזרה לעבודה שלה, שהיא אוהבת, בצפת.

אומרים שאנשים מתים כמו שהם חיים- ואכן אילנה מתה בענווה, בשקט. מנסה לא להטריד, לא להראות.

גיל 57. זה לא גיל למות. כמו בכל חייה, גם הפעם נפל בחלקה להיות לנו הסמן של הוויה מפחידה, שאותה אנו מנסים לא לראות ולהדחיק. והרי ברור שכולנו נצטרף אליה ביום מהימים וברור שכשנגיע היא תקבל כל אחד מאיתנו בהתרגשות, בחיוך ביישני ובשמחה.

יהי זכרה ברוך.

שלומית עדר ליפשיץ

לאילנה,

זהו רגע קשה לכולנו, ולא מן הסיבות הרגילות שבגללן בדרך כלל חשים כל כך קשה ועצוב כאשר משהו קרוב הולך בטרם עת ולבלי שוב. חייך לא היו קלים. כבר בילדות ועוד יותר בגיל ההתבגרות, ראינו שנסיבות חייך לא האירו לך פנים. גם אנחנו – ילדים כמו ילדים - לא תמיד היינו רגישים, בוגרים, אחראים, ביחסנו אליך.

ובכול זאת אני מרגיש שהיה לך ולנו חשוב, ומשמעותי, ומרגש שהיית חלק מכיתת "איל", לעבור ביחד את השנים המיוחדות עם אדם שבהן ערכים והתנסויות חווייתיות, קדמו לעיסוק בחומרי לימוד אקדמאים, ושבהן התגבשנו סביב פעילות יצירתית עם ערכי חופש וטבע, עם רגעים רבים של צחוק והנאה, ושל ביחד. חלקנו ילדות מיוחדת מלאה חוויות וזיכרונות הקשורים לכיתה מיוחדת שבה החוויה הקולקטיבית הייתה של השתייכות וקבלה.

דרכנו נפרדו מוקדם. כבר אחרי הצבא כבר כמעט ולא נפגשנו. בשנים שעוד היית בקיבוץ היינו נפגשים כאשר באתי לביקורים. ובהמשך עם השנים, נפגשנו במפגשים הכיתתיים, שנערכו מידי מספר שנים בדרך כלל סביב יובל של הקיבוץ. תמיד הבעת עניין בי ובמשפחתי ובעיסוקי, וגילית בקיאות שהפתיעה אותי. צינר אותי לראות שעם השנים חלה התדרדרות בתפקודך, אבל היה מפעים לראות איך את מתמודדת עם כול הקשיים באומץ ובגבורה, עם קבלה אצילית של מצבך ובלי תלונה או כעס. נראה לי שאנשים רבים הבריאים ממך גופנית ונפשית, יכולים ללמוד ממך שיעור בהתמודדות עם קשיים.

במעמד הלוויה לפי המסורת היהודית מבקשים סליחה מן הנפטר. אני רוצה לבקש ממך סליחה אילנה, שלא התעניינתי מספיק, לא באתי מספיק לבקר, לא התעדכנתי מספיק במצבך, לא הייתי שותף מספיק, בלשמה אותך ולתת לך רגעים של קשר וחברות, כמו שלא היה ותמר עשו בנדיבות ובאנושיות.

נוחי בשלום אילנה יקרה.

מבטיח לזכור אותך

בן כיתתך

עודד

לאילנה

57 שנים אנחנו מכירות.
מתקופת הפעוטון דרך שנות ביה"ס, שנת השרות והצבא. קשר קרוב נוצר
בנינו לאחר חזרתי מחו"ל. נהגתי לבקר אותך בבית אימך - אסתר ז"ל,
שחששה מהיום בו תצטרכי להסתדר בלעדיה.
שנים חיית בקיבוץ, אך הבדידות הייתה לך קשה, והרעיון לעבור להוסטל
בצפת נראה פתרון הולם.
בהוסטל לקחת על עצמך אחריות ותפקידים: כמו לנעול בלילות את הדלת
הראשית לבנין, ולדאוג שלא יגרם אי צדק בין הדיירים.

לעבודתך במפעל המוגן בק"ש התמדת להגיע יום יום. והדאגה ומסירותך
לעבודה הייתה רבה.
התרגשת תמיד לקראת הטיולים והאירועים, ש'התורם הצדיק' ו'אנוש'
תרמו לכם שם,
וחזרת מהטיולים תמיד שמחה ומלאה בחוויות.
דרך "אנוש" הפלגת לחו"ל, בכסף מימנת את הטיול. ידעת לנהל את חיך
בהוסטל, ולחיות ממה שהיה לך בצניעות.
נהגנו לשוחח שיחות ארוכות בטלפון. הערכת את המודעות העצמית שלך
שנעשתה בעבודה קשה.

לאחרונה כתבת את סיפור חיך בחוג לספרות, סיפור שדרש ממך כוחות
נפש גדולים.
נהייתי להכיר בך אישה רגישה, חכמה ואינטליגנטית, שבקיאנה בנעשה
סביבה ובעולם.

למרות הקשיים שידעת, שידרת אופטימיות, אותה נדמה לי ירשת מאביך
לני. לדברי לאה שליוותה ותמכה בך שנים, תכננת לאחר מנוחה בבית
יונתן, להשתקם, ולהתחיל במלאכת הרקמה.

תחסרי לי מאד –

תמר ויינטראוב

*אילת, מנהלת ההוסטל בו גרה בשנים האחרונות אילנה, כתבה מילים
לזכרה מילים שקראה בטקס ההלוויה – את מילוהספד הזה נקרא כאן
בשבוע הבא.
ש.ש.

ימי הולדת

עליזה דויל	19.5	דורון אורן	15.5
טוני משיח (נכדה סינה)	20.5	גלעד אגם	
שירית דבולט		מאיה גולן (נינה)	
אלק קולינס	21.5	ענת כהן נאה	
עודד ליפא (נכד אפשטיין)		הדס ויסבקר	16.5
גולן רוזנקרנץ		גליה טוביס	17.5
מיכאלה טנא		רן כ"ץ	
		נגה ליפשיץ (נכדה עדר)	
		יסמין מלינה	
		מקס מדר	18.5
		פיל גליק	
		מעין טופול-כהן (נכד ב.כהן)	

ימי נישואין

גל ודן כרמי 18.5

נזכור

מר הרי ברק

25.4.02

יג באייר תשס"ב

אֵין לָנוּ אֶרֶץ אַחֶרֶת!

מבחינתי יש הקבלה והקשר בין פסח, יום העצמאות ושבועות שיבוא עלינו לטובה. פסח מסמל עבורנו את חג החירות והיציאה מעבדות לחירות, מעם של עבדים לבני חורין. שבועות חג מתן תורה והכרת תודה על היותנו העם הנבחר, העם היהודי בתחילת התהוותו. כשקבלנו את התורה וההכרה על היותנו העם היהודי התחילו התלאות, הפורענויות הגלויות, הצרות שאף עם בעולם לא עבר ולא חווה וספק אם יכול היה לשאת את כל מה שהעם היהודי עבר, במשך אלפי שנים, מאז דור העבדים והמדבר ביציאת מצרים.

העם שלנו עבר שתי גלויות ופעמיים נחרב המקדש, סמל היהדות והנה לפני 63 שנים חזרנו לארץ המובטחת. הפרחנו את השממה, בנינו מדינה פורחת ומשגשגת עם דגל וזהות, צבא חזק ויכולת הגנה עצמית. מדינה שללא הרבה משאבים טבעיים יצרה יש מאין והיא בשורה הראשונה של המדינות המפותחות והעשירות יותר בעולם. ותיקות ממנה, למרות היותה מדינה השוכנת בלב איזור עויין המשחר לטרף ושולל במשך שנים את קיומה של המדינה היהודית ואנחנו כקוץ בגרונם. 63 שנים מקיימת המדינה את עצמה למרות המלחמות, הטרור והאיום היומיומי על קיומה. המדינה אמנם צעירה יחסית אבל העם היהודי עתיק וראשון לכל אומות העולם וזה מקור החוסן הלאומי שלנו.

לפני 63 שנה קבלנו בשמחה רבה את האישור של העולם השפוי והנאור, לחזור ולהתיישב במדינה משלנו, עם גבולות ובטחון שהשכנים שלנו לא הסכימו לקבל, ועשו הכל על מנת שלא יהיו כאן יהודים ולא תהיה להם מדינה משלהם.

אנחנו כאן, עובדה קיימת במדינה משלנו וזה לכשעצמו לא מובן מאליו והרבה דם יזע ודמעות ושכול שליוו אותנו במשך הדורות וב- 63 שנות קיומה של מדינתנו האהובה, מדינת ישראל ו- 63 השנים שעברו מאז קבלת העצמאות, אם נדבר במושגים רפואיים אז זה נס גדול, נס שנקרא מדינת ישראל. לא הכל טוב, לא הכל כשורה, לא הכל נעשה כפי שצריך להיעשות במדינה ואנחנו עדיין לומדים איך לקיים מדינה בתנאים קשים.

עשינו הרבה, אך זו רק ההתחלה ויש עוד מה לתקן ולחזק את יסודות הדמוקרטיה, מערכות השלטון, הצבא, הבירוקרטיה, החברות, הערבות ההדדית, הסבלנות והסובלנות. התרבות, המדע, התקשורת, אין לי ארץ אחרת גם אם אדמתה בוערת וחלילה לנו להגיע למצב של "ויישמן ישרון ויבעט", כפי שנאמר בספר "דברים" על עם ישראל.

על כל אחד ואחד בארץ הזאת לדעת שיש עוד דברים שצריך לתקן וליישר קו, עם הדברים הטובים והגדולים שנעשו כאן בארץ לא זרועה, ללא מים ותנובתה דלה, אבל היא שלנו ואנחנו אוהבים אותה.

רבים רבים וטובים נתנו את חייהם למען קיומה ואנו מצווים בעבורם לשמור על המדינה גם בגבולות בטוחים וגם במינהל תקין, בעזרה וערבות הדדית, זה בידינו וזה כוחנו והעוגן שלנו בים הסוער של המדינות העויינות.

אין לנו ארץ אחרת, בדאגה ובאהבה כבירה למדינה היקרה שלנו! נזכור את הנופלים על קידוש הארץ וקיומה ומי ייתן והשלום יגיע וקול התור יישמע בארצנו וכיתתו חרבותיהם לאתים וחניתותיהם למזמרות, לא יישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה.

ת ח י מ ד י נ ת י ש ר א ל

שבי

פירורי 63 שנות עצמאות

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שהעם היהודי מאז ומעולם ידע תלאות ויגון ובכל דור עומדים עלינו לכלותנו.**

בשבוע שעבר קיימנו את טקס הזיכרון המסורתי, לזכר שישה מיליון מאחינו היהודים אשר הובלו כצאן לטבח באירופה הנאצית. ואנו כאן, בני הדור השני והשלישי מתכנסים מדי שנה ליד קיר ההנצחה ומעלים על נס את זכרם של היקירים, השם יקום דמם.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שאמנם קבלנו עצמאות ומדינה משלנו,** אבל לצערנו זה עלה לנו ביוקר ודם רב של בני הארץ הזאת, נשפך על קידוש הארץ ושוב חזרנו לזכור את אלו שכבר לא איתנו ולספר את סיפורם, ושוב כמו בפסח "והגדת לבנך", יהי זכרם ברוך.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שהשבוע מלאה שנה לפטירתה של** חברתנו הוותיקה והטובה, בתיה ריינס ז"ל. והמשפחה המורחבת ירדה לקיים טכס אזכרה ליד קברה.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שפם פינק וקבוצה נכבדה של חברים**
מהמפעל והקיבוץ בליווי אחותו של סטיב ז"ל, שהגיעה במיוחד לטכס האזכרה
וגילוי המצבה. יהי זכרו ברוך ולטובה.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שהשבוע נפרדנו בצער רב וביגון מחברה**
צעירה, מאילנה רוז הזכורה לטוב, למרות שלא חייתה בנינו תקופה ארוכה,
מעולם ולעולם היתה חלק מאיתנו, זכרונה לברכה.

**** יש לי 63 סיבות ויותר לספר לכם שלדעתי זו לא בקשה או מחשבה**
בלעדית שלי ואני בטוח שכולם יסכימו אתי, שצריך קצת הפסקה מלבקר בבית
העלמין שלנו, וניתן ונבקש ממי שכבר התחיל בשעה טובה לנקות ולייפות את
המקום, ולתת לו את הכבוד הראוי להמשיך במלאכה ויבואו על הברכה.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שזהו, מספיק עם דמעות העצב, ונזיל**
דמעות של שמחה יחד עם מש' מרקוביץ, רמי וטליה על נישואי הבן תומר עם
בחירת לבו סיוון. נשמח בשמחה של סבתא איירין ונאחל לה בריאות
והשתתפות בעוד הרבה שמחות משפחתיות ובכלל. וכמובן נשמח עם מש'
זולטי והדודה רמה, מזל טוב.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שחגיגות שנת ה-63 לעצמאות ישראל**
נפתחה כאן אצלנו במופע זיקוקין מרהיב ומפתיע ולאחריו יצאנו במחולות
ובריקוד החדש: ריקוד "הזומבה" שמשגע את המדינה. אילן מדינה שיגע את
כולם עם המוזיקה לריקודים, שסחפה מטף ועד זקן, או יותר נכון זקנה (סליחה
בטי), עם רוח צעירה והכוונה לבטי דוארי שהראתה לצעירים איך אפשר לרקוד
גם ב-80++ שנים פור. הכיבוד העשיר והטעים שיגע את המעטים שלא נסחפו
לריקודים. ותודה גדולה לצוות החגים. שנזכה לכך גם בשנה הבאה.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שהשמחה הייתה גם מנת חלקו של ידידנו**
מרדכי ברור, שהולך ומקבע את שמו, כאומן נחשב באזורנו, וחברים רבים ביקרו
בפתיחת תערוכתו החדשה באיילת השחר. התגובות היו מחמיאות והעבודות
מדהימות ושוות צפייה.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שבאלונית אצלנו ואני עדיין קורא לה**
בשמה לפני הנישואים "המרכולית", יש חילופי עובדים. זאבי ניצן יצא ואת
מקומו תפסו נדב חייט וריי האחיין של דיאן, באופן זמני. כמו כן נכנסה עובדת
נוספת, כרמי מנוף כנרת, לתגבר את הצוות הקיים המתמיד והמוכר.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שעלם החמודות שני שובל ארז שוב את**
מקלו ותרמילו ויצא להתפרנס באוסטרליה הרחוקה. נאחל לו שפע של פרנסה

וכיסים מלאים במזומנים וכשתהיה דוד עשיר תזכור אותנו. בהצלחה בכל מעשה ידיך.

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שבעוד שני עושה את דרכו החוצה, הגיעו בני כתת חרמון החיים בחו"ל, לחגוג במזל טוב מלאת 50 שנות חיים יחד עם כל בני ובנות הכיתה, ובחרו לעשות זאת בטיול לנגב בסגנון של פעם, עם הרבה דאחקות וצחוקים, ולהתבדח על הדרך אחד על חשבון השני ובלילה לאחר הקומזיץ המסורתי ולאחר שהבנים כבר נרדמו יצאו הבנות במבצע כמו אז בילדות לצבוע את הבנים במשחת שיניים כמו פעם. (מה רע במשחת נעליים...?) היה מפגש מרגש ומרתק וכולם חזרו עייפים ומרוצים ובתחושה של עוד....**

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שהנגב יפה כל השנה ובמיוחד בתקופה זו והוא מושך אליו לא רק מבוגרים, כמו כתת חרמון, גם כתת ילדי שנת בר המצווה, ייצאו לטיול אתגרי בנגב, יחד עם הורים מלווים ביוזמה ושיתוף של המועצה. הטיול ישמש גם ללימוד מורשת הנגב. צאו לשלום וחזרו לשלום ותשמרו על עצמכם. מצב רוח טוב והמון כוח להמשך הפעילויות הצפויות לכם ואני בטוח שתהנו מהפעילויות ואני כבר מקנא בכם.**

**** יש לי 63 סיבות לספר לכם שגם עובדי הבונים יוצאים ביום ראשון ליום כיף מסורתי, באדיבות הנהלת המפעל ויוזמה ברוכה. הפעם לאזור הגליל המערבי וחוף אכזיב ואני בטוח שלא יהיה מאכזב.**

זהו.. סיימתי להפעם, לא אמרתי וסיפרתי את הכל, אבל את הרוב שתהיה שבת שקטה, שלווה ונעימה ושהעם היושב בציון יידע רק שמחות, ומה שהיה היה, העיקר להתחיל מהתחלה, ושיעבור הכל ממול.

שבת ~ ש ל ו ם

כניסת השבת: 19:00 יציאת השבת: 20:12 פרשת השבוע: "בהר"

ש ב י

כספי פנסיה – תשובה למקס

נתחיל מהתחלה – תזכורת:

בשנת 1994 פתח הקבוץ קופות גמל אישיות ע"ש חברים (להלן: קופ"ג "מלאכה", המנוהלת כיום ע"י "מיטב בית השקעות"). בקופות אלו החל הקבוץ להפקיד כספים לצורך מקור פנסיה עתידי לחבריו (פחות או יותר עד וכולל גרעין ה'), כאשר הסכומים הופקדו לפי גיל החבר, ז"א לחברים מבוגרים יותר הופקדו סכומים גבוהים יותר, זאת כדי להגיע לסכום שווה לכולם כאשר קופת הגמל תבשיל כעבור 15 שנה. לאחר חודשים ספורים הקבוץ החליף אפיק זה בקרן הפנסיה "תשורה". מאז (יוני '94) ועד היום הקבוץ לא עשה שימוש כלשהו בכספי "מלאכה", גם לא לצורך מימון כלשהו לטובת הפנסיה של חברים שבינתיים הגיעו לגיל זה.

מקס מציע שהקבוץ יפדה את הכספים מ"מלאכה" ואלו יועברו במלואם לחשבון החבר. איפה ההגיון כאן? האם יעלה על הדעת שכספי הקבוץ המיועדים לפנסיה (ולא משנה מה מקורם) יועברו לחבר המקבל במקביל פנסיה מהקבוץ ?? מקס מבקש בצדק לפעול עפ"י החלטות האסיפה, להלן נוסח הסעיף הראשון בהחלטת האסיפה מיום 01/10/2004:

"בשנת 1994 החל הקבוץ להפריש כספים בקרן תשורה, כאשר מטרתם הינה להוות מקור כספי לעת גיל הפנסיה למימון רשת הביטחון מחד, ולהפחתת תלות הפנסיונר בכספי הקבוץ מאידך. הכספים אינם מיועדים להורשה."

כל בר דעת מבין כי לא סתם זהו סעיף ראשון בהחלטה.

במילים אחרות, הקבוץ זכאי למשוך את כל הכספים מ"מלאכה" (ולא את חלקם בלבד) לטובתו. מבחינה זאת יש להפוך את הקערה על פיה: מבחינה מהותית, אין כאן מצב שבו החבר מתבקש לתרום 40% מכספו לטובת הקבוץ, אלא הקבוץ הוא שמציע להשאיר לפנים משורת הדין 60% ברשות החבר (נכון, בניכוי היטל פנימי שאותו אנו מציעים לחלק לחלק מהנותרים לפי נוסחה שתוצע, ז"א לא לקבוץ).

ההצעה ל 60%/40% לענין כספי "מלאכה" מתבססת על כך שיש מרכיב שארים של 60% ב"תשורה" וחשבנו שמבחינה עקרונית, למרות החלטת

האסיפה, יש ללכת לקראת החברים על בסיס אותם קווי פעולה, מהלך כדאי לשני הצדדים.

הציטוט שהביא מקס "הקבוץ מוותר על זכויותיו כמוטב של חבר/ה שנפטר/ה...." הוא סעיף בהמשך ההחלטה המתייחס להיבט ספציפי ייחודי, שבו למרות הסעיף הראשון הנזכר לעיל, הקבוץ מאפשר לאלמנים למשוך את כספי בני הזוג שנפטרו, כמובן תחת מגבלות ספציפיות, ובלבד שהנפטרים טרם החלו לקבל פנסיה בעת פטירתם.

הסעיף הספציפי הזה, כמו גם ההחלטה כולה, באו על רקע בקשתה בזמנו של אלמנה חברת קבוץ למשוך את כספי הפנסיה של בעלה המנוח שהיו ב"תשורה".

ברוך, קולין, תמיר

צוות פנסיה

עדכון מחיר שימוש ברכב

החל מתאריך 1\6\11 מחיר הק"מ עבור שימוש ברכב לחברים יהיה 1.48 ש"ח.

המחיר לשימוש ברכב לענפים יהיה 1.95

עדכון המחיר נובע בעיקר מעליית מחירי הדלק, ומהווה פצוי חלקי עבור התייקרות מרכיבי ההוצאה השונים של הרכבים.

ברוך

הקבוצה ללמוד מקורות נפגשת שוב והפעם:

הנושא של השיעור נקרא "יהודים". בשיעור ננסה להבין
מה הופך אדם ליהודי/ת באמצעות מקורות מהתנ"ך
מהמפרשים ומקורות בני זמננו. למי שיגיע מובטח לו
שיצא עם יותר שאלות מכפי שנכנס.

המפגש עם דודו פלמה
יערך ביום רביעי ה-18.5
בשעה 20:30
במועדון החברים

כולם מוזמנים להפגש וללמוד בצוותא

ת ת ד ג מ נ א כ א ע ו נ

כ א ר ר א א א א ר א

התאריך: 19/06/10 .
המקום: משרד קטן בקצה מבנה חדר אוכל מתפורר, אי שם מצפון לכפר
טובא.
הסיטואציה: שגרה ככל הימים, מרגיש את החום המתגנב אט אט (מהר
מהר) במעלה גבו, חושב על הפגישה שהיתה לו עם מנהיגת הלהקה
ומתלבט איך להוליד החוצה את המסר. לפתע הכל ברור, האנרגיה מציפה
והמקלדת יורה באחת צרור מדוייק לכל קצוות הגלובוס בזו הלשון:
"לאחת והיחידה, שאין שניה לה (וגם לא דקה....), הלא היא כתת חרמון
המדהימה:

ובכן, כפי שכולנו נוכחים לדעת, הזמן הוא סדרה חשבונית מתכנסת וכל שנה חולפת מהר מקודמתה. במצב עניינים שכזה, קם לו האדם יום אחד ופוער את פיו בתדהמה: "הי, בשנה הבאה הישישים שבינינו בני 50". ומה עושים לאור (או לחושך) ההכרה הנ"ל ?? נכון מאד !! מארגנים מפגש כיתה !! קצת טיול, הרבה התבוננות פנימה והחוצה, התנתקות בכוונה, לכן משהו באזור ים המלח, אנא תגובתכם".

התאריך: 28/04/11.

המקום: הכניסה לעין בוקק ליד מלונות ים המלח.

הסיטואציה: פגישה, חיבוקים, נשיקות, נישוקים, חביקות, שפתיים, לחי צוואר כתף, ערבוביה, התרגשות, אין משחקי פאסון, הדמויות מקוטלגות בראשו הדפוק לפי סדר התרמילים הבלתי ניתן למחיקה: תמר תמיר דני גיורא מרגלית נועם אורה כרמי אורלי עופר ורדה ניר כרמית אדם רונית רוני אורנה אסף אביטל רמי אפרת ויוו לא "גם" ולא "רק" והוא לא קשור לענין אז תעזוב, והנה עכשיו ברורה הכותרת.....

דגל כתת חרמון, היפה בכל הדגלים הודות לכישרונה של גילה מדר ז"ל, הושאל בדחילו (אה, ו"רחימו") מהארכיון, מחלץ גם הוא איברים ומחדש ימיו כקדם, מתנוסס לו בגאווה על המכונית של האחד והיחיד, איש הביצוע והמעשה, המארגן המדהים שכל מה שתטיל עליו יזכה מיד לתגובה: "אין שום בעיה, ראה זאת כסגור", הלוא הוא אסף (הרבה יותר מיואל משה) סולומון, עם או בלי חרב באבנט.....

הצלע השניה (סליחה, הראשונה, סליחה, התורן) במשולש שיצרה ביחד עם אסף ועבדכם הלא נאמן את כל זה ועל פיה יישק דבר, נקראת "גורו" בפי פשוטי העם במדרג הכיתתי (על שום נכונותה לאפשר להם לעסות את כפות רגליה בסוף יום הליכה מפרך ולנופף בכפות תמרם מעל ראשה בימי הקיץ הלוהטים) או בשמה הנוסף "מנהיגת הלהקה" כנזכר לעיל (אך זאת רק במאמרי חנופה מטופשים במיוחד), הלוא היא תמר קולינס הראשונה וכנראה האחרונה כי באמת אין דברים כאלה...

היינו, ולמרות מה שקרה אנחנו יודעים בלב פנימה שנשארנו, עשרים ואחד בני כיתה. מתוכם הגיעו מכל העולם והייקום ליומיים וחצי קסומים של שכרון חושים סך של עשרים ואחד חבר'ה ואם אינני טועה, זה אומר אחוזי השתתפות של למעלה מ 99.999999% וכשתעמיק לחשוב תוך כדי החוויה, תבין שהשלם באמת גדול מסכום חלקיו וזהו ה"עוד משהו" המופלא שריחף ממעל ועטף אותנו במטה קסם של אהבה, תמיכה, עזרה, סליחה, קשר, אחים ואחיות, השלמה, שיתוף, התרגשות, התפעמות, ייחוד, יחד, עופר, אהבה, חיבוק, התקרבות, אהבה, קבלה, נתינה, אנרגיה, זכרונות, אהבה, חשיפה, אהבה, עופר, כולם !!!

תמיר

מהמרפאה:

חברים ותושבים יקרים,

אנו מבקשות להבהיר לכולם שאנו לא מוכרות תרופות לחיות במרפאה. קיבלתם מרשם מהוטרינר, יש לקנות את התרופות בניו-פארם או בכל בית מרקחת פרטי אחר.

אתכם הסליחה - הצוות

אתר אינטרנט כפר-הנשיא

קיבוץ כפר הנשיא החליט שצריך לנו שיהיה לנו אתר באינטרנט. כאלה הם הימים, אתה לא שם – משמע אינך קיים. ניסינו, ניסיתי, מנסים, לתת תוכן לאתר. אך בלעדיכם זה לא שווה. כחמישים אחוז מהחברים טרם נרשמו בכלל. אחרים, לא מגיבים, לא מציעים הצעות, לא נותנים היזון חוזר. תתחילו לזוז. נראה שאנשים מבחוץ מתעניינים, רוצים להיות חלק. לפי החלטת הצוות רק חברים בקהילה הם בעלי רשות. בעתיד ייכנסו לאתר הפנימי גם דפי מידע, תקנונים וכדו'.

רבים נרשמים לאתר שלנו. שאינני מזהה אותם לשמם. ואני מתייחסת ושולחת להם אי-מייל בזו הלשון:

שלום רב
ביקשת להירשם לאתר קיבוץ כפר הנשיא. אבקש להזדהות: מי? ומאין? האם ישנה שייכות כלשהי למקום? ומה מעניין אותך בנו?
תודה וחג שמח
מנהלת האתר
שושנה.

2 דוגמאות למכתבים שקיבלתי:

שלום,
שמי הוא עדי ושמעתי שיש בכפר הנשיא נטורופתית ושמה מיכל. וחשבתי שאולי באתר של כפר הנשיא יהיה רשום עליה ועל העבודה שלה.
בכל מקרה זה כבר לא רלוונטי לי.

תודה וחג שמח,
עדי

....רציתי לברר לגבי אירוח בכפר הנשיא אך אצור קשר כבר בתחילת שבוע
בטלפון....

אנשים מכל קצוות תבל, מבקשים אימייל או מספר טל. של חבר או חברה
מכאן שהיו עימם בקשר בעבר. אם זה בהכשרה, בבית הספר ועוד... ואני
מעבירה לחברים את פרטי המקש לחדש קשרים - מתקשרת ביניהם.

וזהו. זה מה שיש לי לומר עד כאן. אם מישהו מעוניין לעזור, להשתתף,
להצטרף לצוות האתר, אתם מוזמנים בכל לב. אולי אז נצליח לשכנע יותר
חברים להראות עניין.

שירים, סיפורים, אומנויות שונות משלכם, אתם יכולים להכניס לאתר
לצפיית הכלל.
דברו איתנו.

בשם הצוות. שושנה ש.

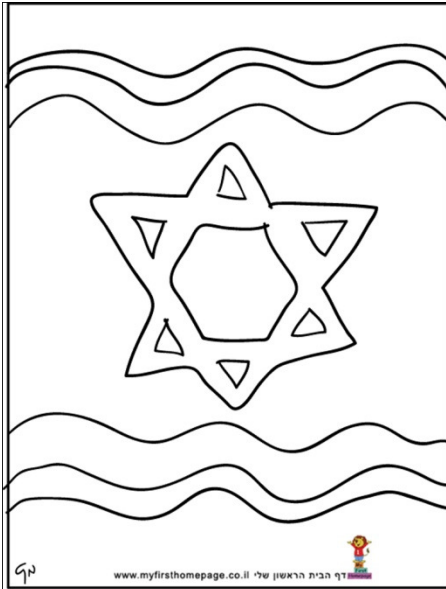

ש י כ ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

עצמאות???

החמור זכה מההפקר לעוד יום מנוחה
הדגלים התנפנפו ברוח, שירה בקעה מבמות השמחה
זיקוקין מרהיבים נצצו בשמיים
היין נשפך ממש כמו מים.
מוזר, חשב החמור לעצמו
מה יש פה לחגוג? מה שונה יום מיומו?
אצא ואשאל את ידידי הקרובים
מעניין מה הם על עצמאות חושבים.

ראשון ניגש חמורינו- תסלחו לי- אל זבוב הצואה
לשאלו האם על מושג העצמאות כבר גיבש לו דעה
"תראה, השיב הזבוב"
בזמזום מהורהר ועצוב :
"לא אוכלים, כמוני, בעיקר חרה
מחופש בחירה
אלא בעיקר מחוסר ברירה...
אילו הייתי רואה את הנולד
הייתי מוותר על עצמאות תמורת קוביית שוקולד
זה לא כיף גדול להתעופף מאחוריך
כשאתה בדיוק עושה את צרכיך..."

חמורינו נותר נבוך והמום
הוא לא ציפה לכזו תשובה מיצור כה זעום.
הזבוב זימזם והמשיך לאכול
חשב החמור בליבו את מי עכשיו כדאי לשאול?

ניגש אל השור שבדייש היה עסוק
ושאל אותו את זה הפסוק:

"תגיד ידידי האם בעינייך יש משמעות
למושג הזה שנקרא עצמאות?"
הרים השור את ראשו האפוף מאבק וממוץ
"חברי החמור, לא למדת בראש לא לקפוץ???"
עצמאות ממי? עצמאות ממה?
מי שמע על עצמאות לבהמה...
אנחנו נולדנו לעמול ולטרור
מהנץ החמה עד כלות כול הכוח!
אז עשה טובה, ולי אל תבלבל במוח
וגם לעצמך כדאי ממחשבות כאלו מהר לשכוח..."

כך עבר החמור מחיה לחיה
מכולן שמע רק מיאוס ודחיה
לא סימפטיה לא אהדה
בקיצור עצמאות – לא תודה!

נותר לי לשאול רק בני האדם
מה פשר ומה הצורך הזה בעדם?
מהוסס ניגש החמור לאדוניו
ושאל אותו כבדרך אגב:
"עצמאות זו שאתה חוגג, על שום מה?
האם מגיעה גם קצת עצמאות לבהמה?"

הסתכל בו האיש בפה פעור תמהון
ולאחר דקה השיב לו בזו הלשון:
"עצמאות מעריכים באמת, רק כשאינ.
לאחר שמשיגים אותה, זה מפסיק לעניין.
עצמאות חייבת להישאר בגדר חלום
שאיתו נרדמים בלילה, ומקצים מחדש כול יום!

אבי

03-6925384 | 03-6925385
 info@havatzelet.org.il
 www.havatzelet.org.il

רחוב ל'אונרדו דה וינצ'י 13
 ת.ד. 40009 | תל-אביב 61400

חבצלת
 מוסדות תרבות וחינוך של השומר הצעיר

חברים יקרים,

האם ידעתם שעשרות חברי הקיבוץ הארצי זוכים מדי שנה במלגות סיוע מטעם "חבצלת" לפעילויות שונות בתחום החברה, התרבות, ההגות והאמנות? על אף צניעותו של סיוע זה, משמעותו המצטברת רבה מאוד: הדחף ליצור, הצורך לפעול בתחומים שהם מעבר להתקיימות היומיומית הבלתי נמנעת, נעזרים בתחום שבו ניתן לעזור: בסיוע החומרי, ובמשתמע ממנו - החשיבות וההכרה שמייחסים לפעילויות אלו והערך המוסף שיש בהן לחיי החברה הקיבוצית.

"חבצלת" - הקרן למוסדות תרבות וחינוך של השומר הצעיר - נוסדה בשנת 1967 במטרה לקדם פעולות תרבות, חינוך, מדע וספורט. לטפח אמנים מתחילים ולסייע לאמנים ידועי שם בתערוכות ובמיזמים, לתמוך באמצעות מלגות בעידוד היצירה ובלימודים גבוהים לחברי הקיבוץ הארצי ועוד.

באמצעות הפירות מקרנות שונות המופקדות בה, תומכת "חבצלת" כיום בגבעת חביבה, בתנועת השו"צ בארץ ובעולם, ב"מורשת", "יד יערי", מקהלת הקיבוץ הארצי ובמגוון פעילויות הומניטריות וחברתיות בישראל ובעולם.

לרשותכם, חברי הקיבוץ היוצרים, הלומדים והכותבים, בנתה "חבצלת" גם אפשרויות אישיות. "חבצלת" מפעילה מדי שנה שלוש קרנות הפתוחות לציבור הרחב:

הקרן לעידוד היצירה האמנותית - שמטרתה טיפוח ועידוד היצירה האמנותית בקרב חברי קיבוצי השומר הצעיר.

הקרן לעידוד ההשכלה הגבוהה - שמטרתה מתן מלגות ללימודים בתמורה לעשייה ותרומה חברתית של הסטודנט.

והקרן לספרי תנועה - שמסייעת לחברי קיבוצים להוציא לאור את ספריהם העוסקים בסיפורי חיים בתנועה, בקיבוץ ובפעילות תנועתית. כמו-כן מסייעת הקרן להוצאות הספרים "יד יערי" ו"מורשת". הראשונה מתרכזת בהיסטוריה מחקרית של התנועה בארצות שונות, וכן במחקרים חברתיים של חברים מקיבוצי השומר הצעיר; והשנייה עוסקת בהוצאת ספריהם האישיים של חברים ניצולי שואה.

הפנייה לקרן לעידוד היצירה והקרן להשכלה גבוהה תיעשה על גבי טופס מיוחד הניתן להשגה במשרדי "חבצלת" או באתר "חבצלת" באינטרנט. הפנייה לקרן לספרי תנועה תיעשה במכתב למשרדי "חבצלת" המפרט את נתוני כתב היד והכותב.

פרטים נוספים, תקנוני הקרנות וטפסים ניתן לקבל אצל אחראית המלגות בחבצלת, קרן שוויצר, במייל kerens@tkz.co.il או במשרדי חבצלת, ת.ד. 40009, תל-אביב 61400, טל. 03-6925384

וגם באתר האינטרנט של חבצלת <http://www.havatzelet.org.il>

נשמח לעמוד לרשותכם בכל שאלה.

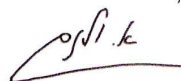
תאריך יצירת מסמך: 08/05/2011

מאי 2011

תושבים יקרים,

הגליל שלנו ירוק ופורח בזכות ימי גשם אחרונים להם זכינו...
עוברים לגליל. השבוע השתתפנו ביריד התיישבות בראשון לציון. שבעה קיבוצים שלנו הציגו את אפשרויות המגורים שלהם, צוות גדול של המועצה שכנע את המבקרים לבוא לחיות איתנו והאירוע כולו היה שמח ומלא תקווה. עכשיו נותר לנו רק לקבל בזרועות פתוחות את כל אלו שיצטרפו אלינו לחיות בגליל.
מתרחבים בגליל. לא רק הרחבות קהילתיות יש לנו, אלא גם הרחבות קיבוציות. קיבוץ סאסא התחדש לאחרונה בשכונת בנים חדשה ובכביש גישה שמסדיר את הכניסה לתושבי השכונה החדשה. ברכות לסאסא שממשיך לגדול ולצמוח בכל הזירות.
הפנינגליל. מסורת לא מפסיקים ולכן גם השנה נקיים הפנינג לכל תושבי המועצה ביום שבת שאחרי יום העצמאות. יהיה כיף, יהיו אנשים טובים ובעיקר תהיה הרבה מוסיקה טובה שתתאים לכולם: במה למשפחות ובמה לצעירים בחסות מועדון "הבועה".
פתוחים בעצמאות. אתרי מורשת לכל המשפחה יהיו פתוחים ביום העצמאות וכל תושבי המועצה מוזמנים לבקר וליהנות. חצר תל חי, מוזיאון השומר ובית אוסישקין. הכניסה חופשית וללא תשלום.
מועצה מתקשרת. אני אמנם לא מבין גדול בפייסבוק ובאינטרנט (למרות שלמדתי לחפש ולמצוא הכל בגוגל), אבל אני שמח לבשר לכם כי לאחרונה התחדשה המועצה בפרופיל פייסבוק שמתעדכן מדי יום ויש בו את כל הדברים החשובים שצריך לדעת ובנוסף השקנו את ה"גלילטר" – מכתב אינטרנטי שיוצא מדי חודש (בקרוב מדי שבועיים) ומעדכן אתכם על הנעשה בגליל העליון. מי שרוצה להצטרף לרשימת התפוצה שלנו, מוזמן לפנות לדוא"ל pirsum@galil-elion.org.il - אנחנו מבטיחים להשיב ולספר לכם על כל מה שקורה פה.

בברכת יום עצמאות שמח לכולנו,

אהרון ולנסי
ראש המועצה

מועצה אזורית הגליל העליון, ד.ג. גליל עליון 12100

טל': 04-6816620 / פקס: 04-6816637

אתר: www.galil-elion.org.il / דוא"ל: lishca@galil-elion.org.il

הגליל העליון אופי של מקום

מדינת ישראל בת 63

יום הולדת הוא יום של שמחות
אך גם של חשבון נפש, אולי לא כחות.
במיוחד לאמדינה שצד גיל שישים ושלום
נשארה בלי בן לזכר לחיים.

בצמח לא פלא שהיא לבדה
במזה של היום - מי ייקח את ידה?
נכון שהיא יפה, יש לה כל הנחות, ים,
תבור ולבוא במקומות הנכונים,

במרכז יש שפה שווה לה מותניים,
ובצד שמאל - לה רגלי - ירושלים.
גם לאמלה בראש היא שומרת על רמה

ובמלך שלה - ידועה כחמה...

בקיצור, היא נראית באמת תענוג
ובכל זאת עוד טרם מצאה לה בן לזכר
ולה, כנראה, כי היום העברים
מחפשים באישה גם דברים אחרים

קודם כל לאישה בינא לה חובה
שתהיה לה ציצ נדוניה טובה,
רצוי נפט או לה, דברים של ממש
ולא יש הרי רק חלב או קצת דבש.

שנית, היא אמנם נראית טוב לאישה,
אבל מתנהגת ממש כמו בתולה.
חשדנית ביותר לאבי מחלוקת,
לא מרשה שייגעו לה בכמה אזורי.

ומסוגלת לכעוס ולכסח ראשים,

אט רק יתקרבו למקומות הקדושים.
כל הפחד הלה מקורו ביגדות,

בתסביק רדיפה ותסביק יהדות.
ובינינו - בכלל - היא קצת מתוסבכת,
לא ברור עוד בדיוק לאן היא הולכת.
נולדה על בסיס שוויוני-סוציאליסטי
וחיה בסגנון קפיטל-סנורריסטי,

מחקת בתולה שונאת תיבנים,
אבל מחממת את כל השכנים.
בקיצור, אט לאמר זאת ישר, בלי בוסה,
רק פראייר ייקח לא אותה לאישה

מסתבר שבכל זאת יש פראייר אחד,
קוראים לו דוד סט, אמריקאי נחמד,
מאופק בה מאוד, תומך בה בינתיים,
אבל היא בת 63 - והוא בן יותר ממאתיים...

חופ מלה יש לו כמה דרישות לגביה,
הוא רוצה שהיא תוריד קצת מסקל מעליה...
כי ב-67 בשישה ימים,
היא עלתה במסקל וצברה שומנים.

הוא רוצה שתחזור לגזרה הישנה
ולא דווקא נוח כשמנמנה.
בכל מקרה, אט היא תרצה או תישאר שמה,
היא חולטת עכשיו 63 שנה !

ותהיה דעתנו עליה אשר תהיה,
לכולנו מוטב שהיא תמשיך ותחיה,
כולנו צריכים לאחל לה עכשיו,
שנים ארוכות ושיפור במצב.

כי כולנו יודעים - ולו לא רק מיפה
שחינו שלנו - תלויים בשלה !

הפינה הויזואלית

מבצע "דקל"

במסגרת השינויים בברירת השיחה,
הוזז הדקל המיתולוגי כשבעה מטרים
צפונית-מערבית למיקומו המקורי.

הדקל ניטע ע"י איזק בשנת הולדתה של
ביתו ציביה וצבר שנים רבות של תצפיות
על היסטוריית הברכה שלם

גם עמוד התאורה בצפון הבריקה, שהספיק להפתיע זוגות
רבים על כרי הדשא מסביב למים, נסתיים תפקידו כאשר הורד
לאחר כבוד והובל בשקט למקום שכולו טוב:-
The happy hunting grounds for all lamp posts

The Village Voice 13.05.17 **Israeli Style**

With great sadness we announce the passing of our member,
The late **ELANA ROSE Z"L**
We offer condolences to all the family:
Dad Lenny, sister Yanita and all the members of the Rose-Nitzan clan

NEWS: HAPPY BIRTHDAY ISRAEL - 63 years of Independance!!

There's a lot more than 63 reasons to have a Jewish state. Last week our memorial day was for the Six Million who were destroyed during the Holocaust. We, 2nd and 3rd generation after the fact, meet to commemorate our survival and the survival of the Jewish people and remember the lost with honor.

We may have survived the Holocaust and received our little piece of real estate called the Land of Israel, but it has come at a high cost in lives lost defending it and lost just for being Jews. Our neighbors have never acknowledged our right to secure borders nor for the most part do they offer dialog and peace.

This year memorial day also came on the one year memorial of our late member, Batya Raines Z"L and the setting of her tombstone. Her whole family was here for the ceremony.

Friends and family of our late member, Steve Fink Z"L, including his sister Iris, also joined co-workers from Habonim Factory to mark his stone setting too.

And this week we also said farewell to our late member, Elana Rose Z"L and attended her funeral with all the family.

At this point I think we need a break from visiting the cemetery. However, we may all wish to thank the team that organized the clean up and weeding of the cemetery in time for all the ceremonies.

Congratulations to Talia & Rami Markowitz and grandma Irene Shein, on the marriage of son, Tomer, to Sivan. We wish them all joy and good health.

The Independence day celebrations started with the most extensive fireworks that KH has ever seen! (Wonder if Kfar Tuba called in Police reports on this?) And then up to the dining hall for wonderfully rich refreshment (the cakes were numerous and caloric) and the new dance craze: Zumba. This had everyone from babies to Betty (who will be 90 this summer) dancing around the floor and waving arms about to thunderous music. A huge thanks to all the holiday team with Olga, Yifat, Ilan Medina at the helm and others, handling the organization.

Mordechai Broer's solo drawing exhibition also opened this past Saturday at the Ayelet-Tel-Aviv Gallery. It's a good opportunity to hop over and see what he's been doing.

The Alonit (which we used to call our own mini-market Marcolit) has had a change of workers: Zeev Nitzan has finished up. Nadav Chait and Ray (Diane's Nymarks nephew) have started working there, as has Carmi from Nof Kinneret. Irwin Kantor and Michelle Gluck carry on and overall - services have changed slightly.

Good luck to Shani Shuval packed his backpack and is off to Australia to try his hand at making his fortune...unless he runs into a rich uncle somewhere.

The Hermon classmates met up to celebrate their communal 50th birthday. They went down to the Negev for a hike through Nahal Tamar and there was the usual laughter and sitting around the fire 'kumsitz' and then...painting of sleeping faces with toothpaste (?). Yes, you could say a good time was had by all.

Turns out the 'older' folks weren't the only ones hiking the Negev. The regional council also helped organize a hike for the Bar-Mitzva group with some of their parents as facilitators. They all seem to be having a wow of a year.

This Sunday Habonim factory workers will be going out for the day to have some fun and are headed toward western Galilee and Achziv Beach.

That's all the news for this week and hope you all have a great Shabbos.

Weekly portion is: Behar - Leviticus 25:1-26:2

Candle lighting is at: 19:00 and Shabbos ends at: 20:12

Shabi Mizrachi

Commemorations:

24.05.03 Mr. Harry Burke באייר תשס"ב י"ג

Anniversaries:

18.05 Gal (Ginat) & Dan Carmi

Birthdays:

15.05 Doron Oren

Gilad Agam

Mia Golan (great grand daughter)

Anat Cohen-Ne'ah

18.05 Max Mader

Phil Glick

Maayan Topel-Cohen (B.Cohen g/son)

20.05 Toni Messiah (Cina grand daughter)

Shirit Davolt

21.05 Golan Rosenkrantz

16.05 Hadas Weissbecker

17.05 Galya (Geneslav) Tubis

Ran Katz

Noga Lifschitz (Eder g/daughter)

Yasmin Molina

19.05 Aliza Doyle

21.05 Alec Collins

Oded Lippa (Epstein grandson)

Michaela Tenna

Notices

Use of Kibbutz Cars:

As of 01.06.11 the price per km for **private use** will be **1.48 NIS**

Business use will then be **1.95 NIS** per km.

Sorry, but this is due to the high cost of fuel.

Baruch

Source Material Club Meeting

The next meeting will be held Wednesday - 18.05 at 20:30

In the Club Room

Agenda: Jews - examination of the Tanach to discover:

What actually makes a person a Jew?

Note: you're liable to leave with more question than answers!

FROM THE CLINIC:

To all members and residents: The clinic **DOES NOT** sell drugs for animals. If you need a prescription medicine for your pet, your vet should give you a prescription which can be filled at any commercial pharmacy. Thank you.

Answer to Max regarding pension retirement funds:

In 1994 the kibbutz opened pension funds on individual names of members. Funds were deposited in the 'Malacha' Bank fund by the kibbutz with the hope that they would be a viable source of income when members needed them. No funds were deposited for the older people who were already pensionaires or close to that age. The length of deposit was set at 15 years. However, after a few months (June

'94), this fund was changed for a different one: 'Tshurah'. The kibbutz has never withdrawn or used the 'Malacha' funds for anything, not even to support members who had already come of pension age.

Max has suggested that the kibbutz members withdraw 'Malacha' funds individually for their own personal use.

This suggestion lacks a certain logic. Does it make sense for a member to receive these funds when s/he is already receiving a full pension from the kibbutz?

But Max also says he wishes to act according to the decision that was reached during the general meeting, which is as follows:

"In 1994 the kibbutz began depositing funds in Tshurah so that when the equity came of age it would source our security net on the one hand, and on the other hand, lessen the necessity for the kibbutz to fund pensions for each member. These funds are not meant to be an inherited legacy."

From the above it should be clear why this sentence was placed at the beginning when writing the decision.

In other words, the kibbutz should be able to withdraw all the Malacha fund in its entirety. Or if you wish to look at it another way, this is not a situation in which members are requested to donate 40% of their funds to the kibbutz, but rather that the kibbutz is prepared to let 60% of the sums be settled on the members in whose names they opened funds. The suggestion of 40%/60% was based on the fact that

the 'Tshurah' fund has a 60% beneficiary's right of survivorship and it only seemed fair to go with this on the 'Malacha' funds as well, despite the original decision of the general meeting.

The sentence that Max choose to use was actually from further on in the general meeting decision where it was stated that the "kibbutz waives it's right to funds in the name of members who have already died" as a very specific condition whereby the surviving partner would be able to realize funds as long as s/he her(him)self had not yet reached pension age.

This whole segment of the decision was added at the request of a single widowed member (in 1994) who requested access to her husbands pension funds that were then in 'Tshurah'.

Pension Committee

Tamir, Colin and Baruch